

jest tento způsob určení služného a doby vybývající pro další zvýšení služného upraven takto: Nejprve se určí podle rozhodné započitatelné (započtené) doby služné III. platové stupnice a doba vybývající pro další zvýšení služného; podle výsledku se pak určí podle pravidel platných pro stanovení služného při povýšení (§ 27) s t u p e ň služného II. platové stupnice a případná doba vybývající pro zvýšení služného. Druhá věta prvního odstavce upravuje jen rozsah z a p o č t e n í v y b ý v a j í c í doby při převodu ze 6., pokud se týče 7. stupně služného. U dělmistrů, kteří podle § 56 odst. (2) obdrží při převodu do nových platů služné podle II. platové stupnice, jest vyloženým určením převod do nových platů d o k o n č e n. Naproti tomu u garážních a dílenských mistrů, kteří podle § 56 odst. (2) obdrží při převodu do nových platů služné podle I. platové stupnice, které jest vyšší (§ 21), jest v druhém odstavci § 58 předepsáno, že po určení služného v II. platové stupnici a doby vybývající pro d a l š í zvýšení služného, kteréžto určení se provede právě vylíčeným způsobem stanoveným v odstavci prvním § 58, se podle jeho výsledku v určování p o k r a č u j e tak, že se podle tohoto výsledku určí — a to opět podle pravidel, platných při povýšení (§ 27) — stupeň služného v I. platové stupnici a případná doba vybývající pro zvýšení služného. Neobstojí proto názor odvolacího soudu, že při převodu do nových platů a při určení služného a doby vybývající pro další zvýšení služného u garážních a dílenských mistrů nemá býti započato s propočtem ve III. platové stupnici, nýbrž přímo a nejprve jen ve II. platové stupnici, neboť takový názor nelze z doslovu a souvislosti obou odstavců § 58 vyvoditi ani výkladem gramatickým, ani výkladem logickým. Žalovaná strana postupovala při převodu žalobce do nových platů správně podle ustanovení § 58 vlád. nař. čís. 16/1927 sb. z. a n. a žalobní nárok není tedy odůvodněn.

Čís. 13882.

Byl-li spor postoupen krajským soudem na Slovensku podle § 182 a) o. s. p. v doslovu čl. III. čís. 8 zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n., krajskému soudu v historických zemích, nelze přípravný spis podaný u krajského soudu na Slovensku, v němž byly námitky ve věci samé, považovati za žalobní odpověď, a jest na krajském soudu v historických zemích, by určil žalovanému lhůtu k žalobní odpovědi.

Při vynesení rozsudku pro zmeškání podle § 398 c. ř. s. nebyl krajský soud v historických zemích oprávněn přihlídnouti k přípravnému spisu podanému u krajského soudu na Slovensku, jehož obsah nebyl přednesen.

(Rozh. ze dne 25. října 1934, Rv I 283/33.)

Žaloba o zaplacení 12.000 Kč byla původně podána u krajského soudu v Prešově. Žalovaný podal při zahajovacím roku dne 10. června 1930 přípravné podání, jež obsahovalo námitky proti žalobnímu nároku ve věci samé a vznesl námitku místní nepříslušnosti, již krajský soud v Prešově vyhověl a postoupil spor podle § 182 a) o. s. p. krajskému

soudu obchodního v Praze, jenž ustanovil první rok a při něm uložil žalované lhůtu k žalobní odpovědi do 7. dubna 1931. Žalovaná podala však žalobní odpověď teprve dne 13. dubna 1931, načež s o u d p r v é s t o l i c e vydal k návrhu žalobce rozsudek pro zmeškání, jímž uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů - v o d y: Správné sice jest, že podle § 261 c. ř. s. měl soud v této rozepři postoupené mu krajským soudem v Prešově postupovati. Jde o to, zda mohl soud přihlížeti i k přípravnému spisu žalované strany u krajského soudu v Prešově, v němž žalovaná strana uvedla i své věcné námitky proti žalobnímu nároku. Nelze přehlédnouti, že meritorní námitky i meritorní protižádost byla v tomto přípravném spise učiněna výslovně jen pro případ, že by se krajský soud v Prešově uznal k projednání sporu příslušným. Nebyly tedy tyto námitky vzneseny pro ten případ, že by námitce nepříslušnosti dovolaného soudu bylo vyhověno. Soud krajský v Prešově námitce nepříslušnosti dovolaného soudu vyhověl, čímž se staly i meritorní námitky, i meritorní protižádost bezpředmětnými a byl stav věci takový, jako by vůbec podány nebyly. V tomto období byly spisy krajským soudem v Prešově odstoupeny krajskému soudu obchodnímu v Praze, jemuž nezbylo, než ustanoviti první rok, jelikož žalobní odpověď podána nebyla, a právem proto uložil žalované straně podání žalobní odpovědi do 7. dubna 1931. Byla-li žalovaná strana toho názoru, že u krajského soudu obchodního v Praze neměl býti nařizován první rok, měla podle § 196 c. ř. s. učiniti výtku vad, což však neučinila, pustila se do dalšího jednání tak, že nemůže nyní již domnělou tuto vadu vytýkati. Bylo proto právem uloženo žalované straně podání žalobní odpovědi. Ji však žalovaná strana u procesního soudu nepodala včas, neboť byla podána u krajského soudu v Prešově, který však žalobní odpověď odmítl, a byla pak odpověď tato teprve dne 13. dubna 1931 u krajského soudu obchodního podána, tedy šest dnů po lhůtě.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Dovolatel se mýlí, maje za to, že krajský soud obchodní v Praze, jemuž byl spor postoupen krajským soudem v Prešově podle § 182 a) o. s. p. v doslovu čl. III. bod 8 zákona ze dne 19. ledna 1928 čís. 23 sb. z. a n., neprávem vynesl rozsudek pro zmeškání pro nepodání žalobní odpovědi včas podle § 398 c. ř. s., poněvadž prý žalovaný u krajského soudu v Prešově uvedl v přípravném spise námitky ve věci samé, k nimž krajský soud obchodní v Praze měl prý podle § 261 odstavec šestý a § 138 c. ř. s. přihlížeti. Neboť pro řízení před krajským soudem obchodním v Praze platí výlučně předpisy c. ř. s., jež mají moc donucující, od nichž se odchýliti nelze. Odpověď na žalobu (§ 243 c. ř. s.) jest časově omezeným procesním úkonem žalované strany spojeným s určitými procesními účinky, jenž musí býti proveden přesně podle zákona, mají-li účinky ty nastati, a jež nelze proto nahraditi jinakým podáním. Nezná-li tedy o. s. p. první rok a odpověď na žalobu ve smyslu c. ř. s., není ono podání odpovědi na žalobu ve smyslu c. ř. s. a proto právem určil krajský soud obchodní v Praze žalovanému lhůtu k odpovědi na žalobu.

Zbývá jen otázka, zda k podání žalované strany na krajský soud v Prešově obsahujícímu i námitky ve věci samé, měl krajský soud obchodní v Praze přihlížeti podle § 261 šestý odstavec c. ř. s. při vynesení rozsudku pro zmeškání, ač nebylo odpovědi na žalobu. Podle tohoto ustanovení jest použití jednacího protokolu o prvním jednání a všech ostatních spisů sporu se týkajících, a jednání má býti zahájeno podle § 138 c. ř. s., to jest, soudce nebo předseda má přednésti podstatné výsledky dřívějšího ústního jednání a připojiti k tomu pokračování v jednání přerušném. Základem jednání jest tedy protokol (§§ 207 až 216 c. ř. s.), obsah protokolu a jeho příloh (§ 217 c. ř. s.). Obsah přípravného spisu, pokud se týká věcných námitek u krajského soudu v Prešově, přednesen však nebyl (§ 176 c. ř. s.), an není v protokolech krajského soudu v Prešově ani stručně vylíčen obsah tohoto přednesu (§ 209 odstavec první c. ř. s.) ani jako příloha ve smyslu §§ 208 odstavec druhý, 265 odstavec první c. ř. s. označen. Nesměl proto krajský soud obchodní v Praze k této části přípravného spisu přihlížeti a nemohl jí použiti ani při úvaze, zda pravdivost přednesení žalobce není tímto podáním vyvrácena (§ 396 c. ř. s.) a byl proto oprávněn vynésti rozsudek pro zmeškání podle § 398 c. ř. s.

Čís. 13883.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Pod předpis § 38 zákona nespadá spor, že nález rozhodčího soudu, zřízeného podle kolektivní smlouvy, jest mezi stranami bezúčinný.

I po zřízení pracovních soudů (oddělení okresních soudů pro spory pracovní) jest žalobu o zrušení rozhodčího výroku, vydaného rozhodčím soudem zřízeným kolektivní smlouvou, podati u onoho řádného soudu, který by byl pro rozepří v první stolici příslušný, nebýti smlouvy o rozsudím, a který by byl příslušný, kdyby pro jeho obvod nebyl zřízen ani pracovní soud ani zvláštní oddělení okresního soudu pro spory pracovní. Jednal-li pracovní soud přes to o takové žalobě, jde o zmatek podle § 28 čís. 3 zák. o prac. soudech.

(Rozh. ze dne 25. října 1934, Rv I 1465/34.)

Jan V. podal na Antonína O-a u rozhodčího soudu gremia pražského obchodnictva v Praze žalobu o zaplacení 7.192 Kč. Nálezem rozhodčího soudu ze dne 9. srpna 1933 bylo uznáno podle žaloby. Žalobou, zadanou na pracovním soudě, domáhal se Antonín O. na Janu V-ovi, by bylo uznáno právem, že nález rozhodčího soudu gremia pražského obchodnictva v Praze ze dne 9. srpna 1933 jest mezi stranami bezúčinný. Ob a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d k dovolání zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu.

D ů v o d y :

Dovolací soud zkoumal především z úřadu, zda tu nejde o zmatečnost podle § 28 čís. 3 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. a §§ 503 čís. 1,